

Isten hallgat

Időpont: 1961. május 7. Húsvét utáni 5. vasárnap

Helyszín: Győr - Nádorváros

Oltári ige: Kol 4,2-4

Igehirdetési alapige: Lk 18,1-8

Ének: 782

*Monda pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni,
Mondván: Volt egy bíró egy városban, aki Istent nem félt, és embert nem becsült.*

Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen!

Az pedig nem akará egy ideig, de azután monda ömagában: Jóllehet Istent nem félek, és embert nem becsülök,

Mindazáltal mivelhogy nekem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem.

Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró!

Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, kik őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk?

Mondom nektek, hogy bosszút áll értük hamar. Mindazáltal az Embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?

Oltár előtti ima:

Imádságot meghallgató szent Atyánk! Kérünk, taníts meg minket imádkozni nemcsak futó pillanatokban, hanem állandóan; nemcsak testi, mindennapi kenyérért, hanem a lélek kenyéréért; nemcsak bajban való könyörgésre, hanem szabadításodért való hálaadásra is. Kérünk, könyörülj most rajtunk. Nyisd meg előttünk Igéd ajtaját, hogy nyilvánvalóvá legyen előttünk Krisztus titka, ki Veled és a Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké.

Ámen.

A húsvét után ötödik, tehát a mai vasárnapnak ősegyházi neve: Rogate. E szó általánosságban azt jelenti: Imádkozzatok! Ezért e vasárnapot az imádság vasárnapjának is szokták nevezni.

Van azonban ennek a latin szónak egy közelebbi értelme is. Nemcsak általában az imádkozást jelenti, hanem az imádkozásnak egy különleges fajtájára szólít fel bennünket. Meg szoktunk különböztetni kérő, hálaadó és dicsérő imádságot. Ebből a háromféle fajtából egyet választ ki ez a latin felszólítás, a kérő imádságot. Rogate, ez a szó eredeti értelmében azt jelenti: Kérjetek Istentől! – és ez az, ami ezen a vasárnapon kell, hogy különösen szíven üssön bennünket. Azt még megértenénk, hogy az egyház felszólítja az emberiséget, a gyülekezetet arra, hogy ne hanyagolja el az imádkozást, ne restüljön meg imádságos élete, mert ahogyan az ember lélegzés nélkül nem élhet, úgy imádság nélkül sem lehet élni. Itt azonban arról van szó, hogy az egyház a keresztyén gyülekezeteket és egyeseket arra szólít fel: Kérjetek az Istentől! Nem arra helyezi a fő súlyt, hogy arra figyelmeztessen: ha valamit kaptatok Istentől, legalább annyi figyelmet tanúsítsatok iránta, amelyre megtanított egyszer édesanyátok: ha kaptok valamit, köszönjétek meg! Arra sem helyezi a fő súlyt, hogy figyelmeztessen: dicséreteitekkel már itt e földön magasztaljátok az Urat! Azt mondja: Emberek! Bajban vagytok, segítségre van szükségetek, hiányotok van, szükségetek van valamire? Ne töprengjetek, ne aggodalmaskodjatok, ne fussatok fűhöz-fához, – kérjetek Istentől és megadatik néktek!

Van valami súlyos ítélet is Isten népe ellen abban, hogy Krisztusnak az ő népét külön kell figyelmeztetni arra, hogy nyomorúságra jutása alkalmával nincs egyedül, van Valaki, akihez kiálthat, aki mindenható, aki kegyelmes jóakarója. Miért hagyja ezt az utat járatlanul, e lehetőséget kihasználatlanul? Miért nem kér segítséget Istentől?

Erre a kérdésre van egy felelet a példázatban. A keresztyének imádságos életének van egy kritikus pontja – így is lehetne mondani – van egy krízise, melyben eldőli élet és halál nagy kérdése. Ez a krízis, kritikus hely és idő az, amikor az imádkozó, kérő, könyörgő ember rájön arra, hogy az imádságot hallgató Isten – hallgat. Az imádkozó ember imádságos élete számára ez az egyik leggyötrőbb kérdés.

1. Isten hallgatása tény!

Ennek a példázatnak egészen különleges beállítottsága van. E példázat Jézusnak úgynevezett megbotránkoztató példázatai közé tartozik. Ha semmi másra nem gondolunk csak arra, hogy a példázatban úgy jelenik meg előttünk az imádságot hallgató Isten, mint egy hamis bíró, aki Istenben nem hisz, emberre nem gondol, az igazságszolgáltatás nem érdekli, csak a maga szeszélye szerint intézkedik – ez maga is elég ahhoz, hogy azonnal lássuk, hol van e példázatnak megbotránkoztató jellege. Tudjuk, Jézus mindig akkor használ ilyen elfelejthetetlenül megbotránkoztató példázatot, amikor úgy látja, hogy az a kérdés, melyet meg akar világítani, nemcsak elméleti, teológiai kérdés, ami csupán a teológusokat érdekli, a hittudósok, Biblia-búvárok problémája, hanem a mindennapi élet gyakorlati, rendszerint igen kínos, gyötrelmes kérdése. Azért akarja annak megoldását olyan felejthetetlenül éles megfogalmazásban adni hallgatóságának. A példázat ebben a formában világosan mutatja, hogy ez a kérdés, az imádságot hallgató Isten hallgatása az imádkozó ember kínos, gyötrelmes kérdése, letagadhatatlan tény. Magyarázgathatom, szépíthetem, de letagadni nem lehet.

Csak két imádság történetére gondoljunk. Az egyik imádság a kánai menyegzőben hangzik el. A kánai ifjú pár szegény ember lehetett. Még gondoskodni sem tudnak arról, hogy minden kellő mértékben meg legyen a lakodalmon. Elfogyott a boruk. Mária odafordul Fiához és azt mondja: nincs boruk! Ez egy imádság, Jézus anyja imádkozik Fiához. Ne gondoljunk arra, ami a mi szempontunkból most lényegtelen, hogy Jézus várakozásra inti édesanyját – mondván – „nem jött még el az én óráim”! (Jn 2,4). A lényeg az, hogy közben fogy a bor, a vendégek egyre isznak, az üvegnek már csak a fenekén van pár csepp bor. Máriának és az ifjú párnak szíve torkukban dobog: mi lesz akkor, ha a vendégek közül valaki – vagy talán éppen a násznagy – ezt mondja: hozzatok még egy kis bort! – és ők azt kénytelenek felelni: nincs, elfogyott a bor! Kiűt akkor a botrány. Az imádságot hallgató Jézus pedig hallgat. Lefut a vendégek torkán az utolsó korty bor, és Jézus hallgat. Gondold meg, micsoda kínos feszültség lehetett az?

A másik történet is igazolja, hogy Isten hallgatása az imádkozók életében milyen sokszor tény. Bethániában történt. Elég a történetből csak emlékeztetésül annyi, hogy Lázár, a család egyetlen kenyérkereső tagja súlyosan megbetegedett. Úgy látszik halálos a betegség. Mit csináljon a két nőtestvér? Jézusnak üzennek: „Uram, imé, akit szeretsz, beteg”! (Jn 11,3). Ebben az üzenetben benne van olyan két léleknek könyörgő imádsága, akik csodálatos szeretettel vették körül Jézust, mikor megtisztelte hajlékukat s betért hozzájuk. „Uram, imé, akit szeretsz, beteg.” – ezen üzenet elmondása pillanatától kezdve ki-kinéznak az utcára, várják, jön-e Jézus, mikor lesz válasz a könyörgő imádságra? Elmúlik az egyik nap, – nem jön Jézus. Eljön az éjszaka, a beteg mellett kimondhatatlanul lassan, ólomlábakon jár az idő. Megvirrad, s Jézus még mindig nincs itt! Jön a második nap. Lázár arcára kiül a halál sápadtsága, Márta minden pillanatban kiszalad az utcára, jön-e most már Jézus? Még mindig nem jön. Az utca csendes, egy lélek sem jár odakint. Közben Lázárnak el-elakad a lélegzete, hörögni kezd, jön a haláltusa, itt a halál. Szeme felakad, álla leesik, egy nagy lélegzettel elsóhajtja lelkét, – és Jézus nem jött el.

Zsidó szokás szerint még aznap temetni viszik Lázárt. Elföldelik, hatalmas sziklát borítanak sírjára és Jézus még mindig nincs itt. Hazamennek az üres hajlékba, ahol minden az elveszített testvérről beszél és ők siratják nemcsak Lázárt, akit elveszítettek, hanem Jézust is, kiből megingott hitük. Úgy érezték, Őt is elveszítették. Negyedik nap jön meg Jézus. Tehát Mária és Márta problémája is az volt Lázár halálakor, hogy Jézus az imádságra nem felel, hallgat.

Testvéreim! Az az időköz és időtartam, ami a könyörgő imádság elmondása és meghallgatása, teljesítése között van, ez az a kritikus időszak, az imádkozó életnek az a krízise, melyről soha nem tudjuk, hogy mennyi ideig tart. Kánában talán csak egy órát, Bethániában négy egész napot vett igénybe, szent Ágoston édesanyjának, Mónikának harminc esztendeig tartott, amíg fia megtéréséért elmondott állhatatos könyörgésére felelt Isten, fia megtérítésével. Ezek a példák és bizonyítványok mindegyikünk imádságos életéből még melléje felsorolható tapasztalatok is mutatják, hogy Isten hallgatása kínos tény az ember imádkozó életében. Nem lehet csodálkozni azon, ha a másik üzenetet a példázatnak így fogalmazzuk meg:

2. Isten hallgatása kísértés!

Isten hallgatása nagy kísértés az imádkozó ember számára. A sok kísértésből csak egyet említ Jézus a példázatban. Így olvassuk: „*Monda pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni*”. Isten hallgatása tehát azzal a kísértéssel jár az imádkozó ember számára, hogy megrestül az imádkozásban. Lehet, hogy nem hagyja egészen abba, de lendülete megrestül, a belső lelki tartalma, a szív meghűl, meglazul a készsége. Két irányban szokott ez jelentkezni. Mikor a komoly, hívő ember odaviszi életének fontos kérdését Isten elé – mások számára lehet nem nagy kérdés – neki életfontosságú és nem jön rá felelet, Isten hallgat, – akkor felmerül benne az a kérdés: vajon ez az én könyörgésem, amit elmondottam Istennek, az Ő kedve szerint való-e? Vajon nem azért nem felel-e Isten rá, mert ennek az imádságnak meghallgatása nincsen benne Isten tervében? Valami olyan dolgot kérek talán minden jóhiszeműségem dacára, melynek megadása az én számomra nem üdvösséges? Isten mást akar s nem az én imádságom teljesítését akarja? Melyikünk nem harcolta már meg ezt a harcot, mikor imádságára néma hallgatással felel Isten? Melyikünk nem érezte már, hogy ennek a lelkiállapotnak következményeképpen megrendült benne az imádság készsége? Valahogyan úgy éreztük, nem szabad tovább forszírozni ezt a kérdést. Ha Isten hallgatása nemet jelent, akkor alázatosan meg kell hajtanom fejemet és azt kell mondanom: legyen meg a Te akaratod, Te vagy a bölcs, mindent jobban tudó, azért ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied.

Sokszor tényleg ez a helyzet, hogy Isten azért nem felel, mert meg akar bennünket tanítani az Ő bölcs, jóságos akarata előtt való meghajlásra, azt akarja, hogy nem a mi, hanem az Ő akaratának teljesüléséért imádkozzunk. Igen sokszor azonban Isten hallgatása nem azt jelenti, hogy nem akar az én kérdésemmel foglalkozni, mert az nem üdvösséges számomra. Isten hallgatása sokszor nem elutasítás, mi mégis megrestülünk és megtorpanunk az imádkozásban.

Az a legnehezebb és legveszedelmesebb, mikor belekerülünk a példázatbeli szegény, meggyötört, mindenéből kifosztott, jogtalansággal sújtott özvegyasszony lelkiállapotába. Hova menjen? Nem mehet máshova, mint a bíróhoz. Mikor a hatalmasok erőszakoskodnak rajta, vagyonából kifosztják, jogait lábbal tiporják, hol keressen védelmet? Persze, hogy a bíróhoz megy. A bírónál nagy csalódás várja. Az a csalódás, hogy a bíró nem bíró. Nem az igazságot szolgálja. Istent nem hisz, embert nem becsül, közvéleményre nem ad, velem és az igazsággal nem törődik, a maga szeszélye szerint intézi a dolgokat. Ha akarja elintézi és úgy, ahogy akarja.

Sokszor jut az imádkozó ember a csalódásnak ebbe az állapotába, különösképpen az, akinek imádságos élete a szökőkutak időszakosságához hasonló. Mikor nagy nyomorúságunk van, imádkozunk, – Isten hallgat. Hiába ostromoljuk könyörgésünkkel az eget igazságszolgáltatásért, először talán szépen, aztán ígéretünk, talán fenyegetődünk, de Isten nem felel, nem szolgáltat jogvédelmet, nem segít rajtunk. Akkor azt mondjuk: nem érdemes imádkozni! Isten nem Isten, olyan, mint a hamis bíró. Nem törődik velünk. Szeszélyes kényúr, aki egyiknek teljesíti kérését, a másikat nem! Ilyen Isten nem kell! Ilyenkor azután nemcsak megrestül, meghalkul, de meg is hal imádságunk.

3. Isten hallgatásának célja.

Ennek a kísértésnek azonban mindig csak akkor esik áldozatául az ember, amikor Isten hallgatása fölötti problémáját így fogalmazza meg: miért nem felel Isten? Az ilyen

megfogalmazásban mindig van valami számonkérő, perbeszállás Istennel. Nem az ok a fontos, hanem a cél. Nekünk így kell feltenni a kérdést: mi a célja Isten hallgatásának? Akkor egyszerre megvilágosodik sok minden, ami eddig nem volt világos és feleletet kapunk sok olyan kérdésre, melyek gyötörnek, kínoznak bennünket, mintha valami kést forgatnának meg szívünkben. Egyszerre csodálatos békesség tölti el szívünket.

Mi a célja Istennek? Talán az, hogy meg akar tanítani bennünket igazán imádkozni. Meg akar tanítani arra, amit a szegény asszonynak is meg kellett tanulni. Amikor elment a bíróhoz, bizonytalansággal a belső meggyőződéssel ment el, hogy a bírónak az a kötelessége, hogy rajta segítsen. A régi bibliafordítás az asszony kérését így fogalmazza meg: „*Állj bosszút értem az én ellenségemen!*” Az új fordítás azt mondja: „*Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.*”! Az eredeti szöveg szerint mind a két fordítás jogosult. Lehet is, hogy első felháborodásában így ment a bíróhoz: állj bosszút értem ellenségemen, neked van hatalmad rá, én tehetetlen vagyok azokkal szemben, akik velem jogtalanságot követtek el! Te vagy a jog képviselője, állj bosszút értem! Azután talán így fogalmazta meg kérését: védelmezz meg, szolgáltass nekem igazságot, ne engedd, hogy az igazságot lábbal tiporják az emberek!

Isten is sokszor azért hallgat, mert nem jól kérjük azt, amit kérünk. Elfelejtkezünk arról, hogy Ő szabad Úr és nem szolgánk, vele szemben nem lehet jogigénnyel, követeléssel fellépni, ügyet sürgetni, csak alázatosan kérni lehet. Mert az, hogy Ő a bűnös ember könyörgését hallja, magához engedi, hallgatja és meghallgatja, az mindig kegyelem.

Aki ismeri a kananita asszony imádságának történetét, az tudja, hogy ott is Jézus elutasító magatartásának az a célja, hogy beteg leányának életéért könyörgő anya jusson el odáig, hogy el tudja mondani – mikor Jézus azt mondja könyörgésére: „*Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni*” (Mt 15,26), – hogy: „*Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uroknak asztaláról aláhullanak.*” (Mt 15,27). Én nem kérek többet csak kegyelmednek egyetlen aláhullott morzsáját.

Mikor Urunk nem felel imádságunkra, nemcsak alázatosságra, szuverenitása előtt való meghajlásra, annak elismerésére akar nevelni, hanem meg is akar próbálni bennünket, mennyi a hitünk, bizalmunk Őbenne. Az a közbeeső időszak, mely könyörgésünk elmondása és kérésnek teljesítése között van, az mindig a vizsgának időszaka. Vizsgálom abból, hiszek-e Istenben, szeretem-e igazán, vagy csak ajándékait szeretem, Ő meg nem kell nekem. Mikor Isten hallgat, mindig ebből vizsgálunk és sajnos legtöbbször rosszul vizsgálunk. Isten késik, de sohasem késik el. Nem várnak hiába, akik Reá várnak. Ne hagyd hát abba a könyörgést, mikor a Szabadító már talán épp a küszöbön van!

4. Isten utolsó nagy hallgatása.

„*Mondom nektek, hogy bosszút áll értük hamar. Mindazáltal az Embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?*” E vers szerint ezt a példázatot nemcsak egyéni imádságos életünkre kell alkalmazni. Az ember először úgy érzi, mintha az utolsó mondat, melyben az ember Fiának eljövételéről beszél, valahogy kiesné a példázat megszokott magyarázatából. Ez csak azért van, mivel rászoktunk arra, hogy ezt a példázatot csupán egyéni imádságos életünkre vonatkoztassuk, holott nyilvánvaló, hogy Jézus Krisztus más vonatkozásban is tanítani akar a példázattal. Emlékeztetni akar arra, hogy visszajön. Előttünk van áldozócsüdtörtök, a mi Urunk mennybemenetelének ünnepe, mikor ember szemek elől elmegy a földről úgy, hogy földi szem többé nem láthatja, de majd egyszer vissza fog jönni hatalommal és dicsőséggel. Itt is van egy időszak áldozócsüdtörtök és a nagy Advent, Krisztus visszajövetele között, ez az időszak az egyház, Krisztus választottai számára az elhagyottság, elnyomatás, a kiszolgáltatottság, nyomorúság ideje. Ez az időszak az, mikor Isten népe és a gyülekezet olyan állapotba kerül, mint a szegény, védtelen özvegyasszony, akit mindenki becsap, félretol, akit jogaitól elütnek, akinek senki nem ad igazat, s az, akihez könyörög, az egy igaz bíró, az meg nem jön. Elmúlik egyik évtized, évszázad a másik után, évezredek tűnnek el s az egyház még mindig ott van – és egyre inkább ott van – a kiszolgáltatott, jogfosztott szegény özvegyasszony életformájában.

Hogyne lenne ez fájdalmas, kínos kérdés azok számára, akiknek az egyház Krisztus menyasszonya, és az én édesanyám! Ezeknek mondja az Úr: csak meg ne restüljétek a hitben, meg ne lazuljon keresztyén életetek az Ő reá való várakozásban. Ne hagyjátok abba az imádságot: Jövel Uram Jézus! Meg fogjátok majd látni, milyen hamar eljön. Lehet, hogy ez a „hamar” az én órámon van, nem a ti órátokon, Isten órája pedig másképp jár, mint a ti órátok, „egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap” (2Pt 3,8). De el fog jönni és akkor igazságot szolgáltat az Ő meggyötört népének.

Testvéreim! Ha a mi mennyei Atyánk, az örökkévaló szeretet és minden hatalom Istene egyetlen egyszülött Fiát, a szentet, ártatlanul kiszolgáltatta ennek a világnak, hogy bánjon vele úgy, ahogy akar, kínozza ahogyan jólesik, törjön pálcát fölötte, gyalázza meg, ostorozza, köpdösse, csúfolja ki, szegezze keresztre, akkor mi Krisztus népe mi jogon várjunk más sorsot, – nem e világtól, hanem az Istentől?

Ne felejtjük el azt, hogy eljön a nagy Advent! Krisztus mennybemenetele után eljön az Ő dicsőséges visszajövele s akkor azok, akik hatalmaskodtak Jézus és egyháza fölött, lábbal tiporták életlehetőségét, rémülve fogják látni a kifosztott özvegy hatalmas pártfogóját. Azért hát testvérem, sem mint egyén, sem mint az egyház tagja ne restülj meg az imádkozásban!

Minél jobban hallgat az Isten, annál jobban kiálts és kiáltásodra egyszer megjön a felelet! Az idők és alkalmak nem a mi hatalmunkban, hanem a mennyei Atya hatalmában vannak.
Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked Urunk, Jézus Krisztusunk azért, hogy Te nem hagysz bennünket, rest imádkozókat sorsunkra és nemcsak szemrehányást teszel nekünk azért, hogy olyan ritkán, olyan lazán, szórakozottan és lélektelenül imádkozunk. Pedig megérdemelnénk, hiszen, ha nem felelsz nekünk azonnal, nem sietsz kívánságunkat teljesíteni, akkor még nekünk áll feljebb, perbeszállunk Veled, szemrehányásokat teszünk, érdemeinket hánytorgatjuk, melyekkel fizettünk Neked, Te pedig nem akarsz semmivel sem fizetni. Elfelejtjük, hogy le kellene borulnunk mélységes alázattal Előtted a porba s hinni és vallani, hogy én nyomorult, bűnös ember büntetésnél egyebet nem érdemlek. Bocsáss meg Urunk, hogy olyan sokszor gondoltunk Téged olyan önkényes, szeszélyes kényúrnak, mint a példázatbeli bíró. Szégyelljük miatta magunkat. Nagyon szeretnénk hittel, türelemmel várni, Reád hagyni minden kérésünk teljesítésének időpontját, tudván azt, hogy minden úgy van jól, ahogy Te csinálod s akkor időszerű, mikor azt Te jónak látod.

Könyörgünk különösképpen azokért, akik most vannak ebben a kemény iskolában. Kérünk Téged, hogy azoknak, akik azon a ponton állnak, hogy megrestülnek az imádságban vagy abbahagyják, mert céltalannak látják, mondd meg e példázaton keresztül, hogy nem szabad elhagyni, nem szabad megrestülni. Milyen balgatagok lennénk, ha akkor hagynánk abba a könyörgést, amikor küszöbön van már a Szabadító lába.

Kérünk Urunk, taníts meg minket, hogy ne csak a magunk kérését vigyük állhatatosan, kitartóan Elibéd, hanem az anyaszentegyház ügyét is, hogy míg jónak látod, hogy egyházad a megaláztatás útját járja, adj néki mindig hűséges szolgálatkészséget, engedelmes bizonyoságtévő életet, mely még ellenségeit is szeretni tudja. Kérünk, adj nekünk hitet abban, hogy lesz még egyszer jobb napunk is, mert Urunk ígérte.

Kérünk, hallgasd meg ezen a napon különösképpen azokat az imádságokat, melyek az édesanyákért szállnak Tehozzád. Bárcsak ne csupán egy nap volna egy esztendőben, mikor szívünk, szavunk melegsége, kezünkben a virág arról beszél, hogy ki nekünk az édesanyánk. Bárcsak az élet mindennapi engedmessége, hálája, közbenjáró imádsága hirdetné, hogy mi tudjuk: Tőled kapott drága ajándék az édesanyánk.

Hadd köszönjük meg az édesanyákat akkor, ha még élnek, ha mienk a drága kegyelem, hogy leborulhatunk előtte és megcsókolhatjuk áldott kezét, de akkor is, ha csak egy sírhanthoz zarándokolhatunk el lélekben és alápergő könnyeink beszélnek szívünk elmúlhatatlan emlékező hálájáról. Áldj meg Urunk minden édesanyát, hadd legyenek egészen a Te képviselőid e földön, akik Hozzád vezetik gyermekeiket jó példaadásukkal és közbenjáró könyörgésükkel.

Ámen.

Úrvacsora:

Az imádságban való megrestülésről szólt a mai szentlecke. Úgy is meg lehet restülni az imádságban, hogy lélekteleenné válik imádságunk. Előbb csak elgépiesedik, aztán elnagyoljuk, végül el-elhagyjuk. Gondoltunk-e valamikor arra, mennyire bánthatja Istent, hogy mi még a szavakat is spórolni akarjuk rajta, szívünk meleg szeretete helyett. Bánt-e ez minket? Nem az, hogy nem imádkozunk, de az, hogy így imádkozunk. Vigyük oda Krisztus vére alá minden, imádságban és imádsággal elkövetett bűnünket, hadd tisztítsa meg, hogy tudjunk az Ő kedve szerint imádkozni.

Ámen.

Ima:

Nem a farizeus dicsekedő göggyével akarunk Eléd állni Urunk, hanem a vámszedő bűnvallásával. Mégis úgy érezzük, különbség van dicsekedés és hálaadás között. Mi most nem dicsekedni, hanem hálát akarunk adni azért, hogy imádkozhatunk. Köszönjük azokat, akik először kulcsolták össze kezünket imádságra. Köszönjük azokat, akik először indítottak fel arra, hogy szívünk érzését szabad Előtted kiönteni.

Köszönjük, Szentlelked által újra és újra emlékeztetsz és támogatsz minden mi nyomorult, sokszor nagyon hanyag imádságunkat. Kérünk, bocsáss meg, hogy olyan rossz tanítványaid vagyunk. Sokszor nem úgy imádkozunk, ahogy Te akarod, hogy imádkozzunk. Köszönjük, hogy mellénk térdelsz, velünk együtt imádkozol és amit mi nem tudunk elmondani, vagy amit nem helyesen mondunk, Te mondod el érettünk, helyettünk. Bocsáss meg Urunk, minden napot, amit imádság nélkül kezdtünk el, vagy imádság nélkül fejeztünk be. Bocsáss meg, hogy a munka sokszor fontosabb, sürgősebb volt, minthogy Veled beszélgessünk. Fáradtságunk nagyobb volt, mint hálánk azért, hogy egész napon át kegyelmesen hordoztál. Bocsáss meg minden napot, melyen csak elnagyoltuk imádságunkat. Tudjuk, nem Neked, nekünk van szükségünk imádkozásra. Kérünk, taníts meg minket imádkozni.

Ámen.